

ACC. N:R M. 12606:1-2.

Landskap: Småland Upptecknare: Lovell: Leander, Vislanda
Härad: Albo Berättare: Fru Emma Strömberg,
Socken: Skatelöv Berättarens yrke: Färdlyttan
Uppteckningsår: 1953 Född år i

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Fängelsening. s. 1-2.

Lw 791.

Skriv endast på denna sida

Längledning.

Alla de omtalade sederna äro så gamla, att de inte varit omtalade här. Fru Strömberg, hon är ju 75 år gammal, hon påstår, att det var "bönmannen" som skulle leda den omtalade seremonien. Bönmannen kunde ju för förmedla ett äktenskap. Det kunde ju hända att de unga tyckte om varandra men inte tordes låta någon veta det. Bönmannen var en man, som var talfös han gjorde allt för att få ett joneilag till stånd. Han fick traktering på ställen han besökte, och så skulle han ha en hemmaråd skjorta, och så skulle han vara med på bröllopet. Därav kan man förstå, att seden är mycket gammal, ty det är mycket länge sedan sådana skjortor brukades. I unga år hördes iblan skämt om

Luf 91.

1

ACC. N:R M. 12606:2.

om, att det var det vore bra att kunna tjäna
sig en, "blagarnskjorta". det vill säga en skjorta,
som var värd av fint linne garn. Eerligt
Freu Strömbergs utsago, skulle det alltså vara
brudparets sak, att följa brudparet in
i deras sarm. Sedan länge tillbaka har bröllop
firats som varje annat kalas, om det varit
storslaget eller mera enkelt. Det var dock
vanligt med mycket mera mat än man har
nu för tiden. När ^{var} och en av gästerna hade
förming, så blev det ju för mycket av pankaka,
sötost, ostkaka och tostar. Då behöfdes flera
dar för att taga till vara all välfägnaden.
Efter hand upphörde denna sed. Det började
inte bli "fint" att ha förming. Prästen var
ofta med han höll tal till brudparet förmånade
dem, att gå flitigt i kyrkan. För 50 år sen
var bruden klädd i svart om hon var sparsam.
Senare ofta vit klädd med mysten i håret.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

21.